Acan

Acan

Ce mare diferenţă între Acsa şi verişorul ei mai îndepărtat Acan! Amândoi aparţin familiei lui Iuda, amândoi au fost crescuţi în pustie, au trecut împreună Iordanul pentru a intra în ţara Canaan. Acest tânăr (bunicul lui nu va fi avut mai mult de şaizeci de ani) nu şi-a ales ca obiect de predilecţie izvoarele şi văile Ţării făgăduinţei, ci o frumoasă manta babiloniană şi un lingou de aur (Iosua 7.22).

Acest prim păcat public în Israel conţine un avertisment deosebit de serios pentru noi înşine. Ciudat că însuşi Babilonul este implicat în această afacere, tocmai oraşul care a cauzat ruina şi dezolarea ţării lui Iuda la sfârşitul acestei împărăţii. Mantaua respectivă era ispititoare, probabil cu mult mai elegantă decât hainele din ţară. Până atunci Acan purtase haine specifice climatului deşertic care i-ar fi putut proveni chiar de la tatăl şi bunicul lui. Însă noi, ca oameni, adesea nu apreciem la justa lor valoare lucrurile care ne sunt lăsate moştenire, oricât de bune vor fi fost acestea. Nici Acan nu le apreciase, preferând o manta babiloniană. Vom mai avea prilej să discutăm despre lucrurile acestea când ne vom opri la sfârşitul şederii lui Israel în Canaan. Cum moda babiloniană a determinat prima greşeală publică între copiii lui Israel, tot ea va avea de a face cu teribila prăbuşire a împărăţiei (Ezechiel 23.12; Ţefania 1.8).

Acan nu a ascuns doar mantaua babiloniană, ci şi un lingou de aur şi două sute de sicii de argint. Ceea ce se ascunde în inimile noastre şi ale copiilor noştri poate fi foarte uşor aur, argint sau mantaua babiloniană, adică dorinţa de a ne conforma modei lumii.

Părinţii credincioşi vor rămâne pur şi simplu uimiţi dacă, citind şi studiind Apocalipsa 18.12-13, pe o listă cu 28 de lucruri care ţin de comerţul babilonian al timpurilor apocaliptice, vor constata că aurul se află pe primul loc, iar sufletele oamenilor pe ultimul. Facă Domnul ca pentru noi sufletele copiilor noştri să fie pe primul loc şi aurul pe cel din urmă. Ce exemplu le dăm noi copiilor noştri? Să nu uităm că ei citesc în viaţa noastră cum s-ar citi într-o carte. Ce concluzie trag ei cu privire la atitudinea noastră: suntem noi ataşaţi de iz-voarele Canaanului, sau de veşmintele Babilo-nului? în activitatea noastră zilnică, ne văd ei preocupaţi în primul rând de aur, sau de sufletele oamenilor? S-ar putea prea bine ca destinul copiilor noştri să depindă de răspunsul la aceste întrebări. Să nu uităm că Acan şi toată casa lui au pierit din cauza unei pofte împlinite (Iosua 7.24).

Numirea cu atâta precizie a tatălui şi bunicului lui Acan mi se pare a fi un indiciu că Sfânta Scriptură îi identifică cu el, un indiciu că le-ar dovedi responsabilitatea păcătuiţii urmaşului lor.